

svět katolickýma očima MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XIV., číslo 4

26. 2. 2017 / neprodejné

Z OBSAHU	Být živým znamením naděje. Katecheze papeže Františka	04
	Více času na Boha. Smysl postní doby	05
	Nebe vždy odpoví! Boží reakce na zasvěcení Mariinu Srdci	07
	A na té skále zbuduji svou Církev. Stolec svatého Petra	09

TRADICE OTCŮ

Z promluvy svatého biskupa Řehoře Nazíanského (kolem 330–390)

Uvědom si, odkud máš své bytí, odkud to, že dýcháš, že myslíš a chápeš, a co je nejdůležitější, že poznáváš Boha, že doufáš v nebeské království, v rovné postavení s anděly, v možnost patřit na Boží slávu; zatím sice jakoby v zrcadle a v náznacích, pak ovšem v plnosti a jasu. Věď, že jsi dítětem Božím a spoludědicem Kristovým, a mám-li se to opovážit říci, že jsi dokonce zbožštěl. Odkud máš tohle všechno? A od koho? Nebo – abych mluvil o něčem menším a viditelném – čím je to zásluha a čím je to dar, že můžeš hledět na krásu nebe, na východ i západ slunce, na putující měsíc a množství hvězd a na soulad a řád, který v tom všem vládne jako při hře na lyru?

Kdo ti dal déšť, úrodnou zemi, pokrm, umění, domov, zákony, stát, život v míru a civilizaci a rodinný život v lásce a přátelství? Kdo tě ustanovil pánem a králem všeho, co je na zemi? Kdo věnoval to všechno, čím člověk vyniká nad ostatní živočichy?

Není to Bůh? A ten nyní za to od tebe žádá především a místo všeho ostatního, abys byl dobrý k lidem. Cožpak bychom se nemuseli stydět, jestliže jsme toho od něho tolik přijali a máme naději, že mnoho dalšího dostaneme, kdybychom mu nenabídli ani to jediné, totiž lásku k lidem? On se nestydí zvat se naším otcem, třebaže je Bůh a Pán, a my bychom se neznali ani k těm, kdo jsou s námi téhož rodu?

V žádném případě, bratři a přátelé moji, nesmíme špatně hospodařit s tím, co nám Bůh daroval, abychom nikdy nemuseli vyslechnout Petrova slova: *Zastýdte se, kdo jste se zmocnili cizího majetku, hleďte následovat spravedlnost Boží, a nikdo nebude chudý.*

Foto: Flickr, slimmer_jimmer (CC BY-NC-ND 2.0)

Jít ke kříži Pána Ježíše Krista

Zpravidla v každém kostele máme mnoho krásných věcí, které v sobě nesou zjevný či skrytý význam, odkazující dál i výš. Na prvním místě je to kříž. Před obětním stolem odkazuje a přivádí k tomu, který ho „proslavil“ – k Pánu Ježíši Kristu; vždyť nebýt Božího Syna, kříž by nedošel své „slávy“; nikdy by nedošel svého významu, symboliky, znamení. A také opačně: bez kříže by nebylo velikonočního dramatu, bez kříže by nebylo spásy, bez kříže bychom ani my nebyli křesťany...

Lid Hebreů už omrzelo být stále na cestě. Zřekli se daru vyvolení, toho většího a vyššího, duchovního – ve prospěch hmotného a chvilkového, beznadějně marného. Inu – měli už *dost* té hladové stravy... A tak – ať už sytí, nebo lační – narazili. Do cesty se jim nepostavili nepřátelé, hluboká stráž ani široká řeka. V cestě dál jim bránila svévole, kte-

rá je svedla z cesty. Narazili. Ochromeni hadem nemohli dál. Jed hříchu – jak pak sami uznávají – přemohl všechny jejich síly. Až skrze uznání viny se mohou uzdravit, jen tak se mohou vrátit na cestu do země zaslíbené, k cíli své spásy.

S modlitbou Mojžíšovou a pohledem na hada přichází od Hospodina uzdravení. A s ním jistota onoho vyššího a také definitivního: lid chorý hříchem se musí obrátit a pozvednout, protřít oči a očistit srdce, aby byl zase zdravý, silný a mohl jít dál.

Mojžíš vztyčil na poušti hada – zvíře zálučné a obávané. Také kříž je odmítán – jako znak utrpení, bolesti, zmaru a smrti. A to se nenosí...

Zátěž takové myšlenky je třeba odložit a s úlevou znovu pozdvihnout své oči k nebi a srdce ke Kristu. Jeho kříž je úplně jiný než v našem kostele – ten za pár

Dokončení na str. 2

Foto: Flickr, American Life League (CC BY-NC 2.0)

Vláda USA zachraňuje život

„Miliony dětí poděkují nové vládě USA za záchranu života. Dvěma důležitými rozhodnutími určili prezident Trump a Sněmovna reprezentantů směr, díky kterému ve Spojených státech a po celém světě, zejména v Asii, Africe a Latinské Americe, budou děti zachráněny před usmrcením potratem a jejich matky před následným poškozením a zraněním.“ Uvedla to organizace na ochranu života Alfa.

Se zavedením „Mexico City Policy“ již nebudou žádné americké finanční prostředky přidělovány mezinárodním organizacím na financování potratů v zahraničí, zejména v takzvaných rozvojových zemích. „S použitím těchto financí bylo jen v Africe potratem usmrceno každý rok osm milionů dětí. Po zastavení těchto plateb bude výrazně redukováno financování potratových organizací jako Marie Stopes nebo Mezinárodní federace plánovaného rodičovství, zastřešující organizace Pro Familia.“

„Změna politiky prospěje také v USA většinou ne-bílým dětem a jejich rodinám,“ vysvětlila Alexandra Linderová, spolková předsedkyně organizace Alfa. „Podle statistik podíl černé populace ve Spojených státech činí 13 %, přibližně 17 % tvoří Latinoameričané. Oproti tomu v roce 2014 28 % z více než 900 000 dětí usmrcených potratem bylo černých a 25 % latinoamerických. Již dlouhou dobu poukazují američtí biskupové a obránci života na skutečnost, že se potratové kliniky Planned Parenthood nacházejí především ve čtvrtích obydlených těmito dvěma skupinami populace.“

Jak na národní, tak na mezinárodní úrovni by tyto finanční prostředky nyní mohly být využity na skutečnou zdravotní péči, a tak pomoci snižovat dětskou a mateřskou úmrtnost. Alfa vítá toto průlomové rozhodnutí, kterého by bylo naléhavě třeba rovněž v Německu, aby finance skutečně pomáhaly ženám a dětem.

Kathnet

Kontroverzní zákon o potratu prošel francouzským parlamentem

Dokončení ze str. 1

dní uvadne a zmizí a nahradí ho jiné květiny – živé, opět čerstvé a krásné. Jenomže i pro ně, jako všechno stvořené, platí verše žalmu: ... jsou jako ranní sen, podobají se pučící trávě; zrána kvete a bují, večer je skosena a vadne. Před chvílí nebyly a teď tu jsou, krásné a vonící; teď tu jsou, ale za chvíli už zase nebudou...

Pozdvihnout srdce ke kříži Pána Ježíše Krista; jenom toho je třeba, dnes a denně. Pozvedat srdce ke kříži spásy, aby i dnes byl vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný. Bůh poslal svého Syna, ne aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen.

Platí to stále? Jistěže. Pozvedat stále své oči i srdce a nahmatat kříž. Ten, z něhož prýští spása každému pokolení a který povýšen Ježíšem odkazuje k nebi – tam, kde Pán očekává všechny, kdo přijali jeho kříž za vlastní, nesou ho dál a jeho tíží i krásou pozvedají sebe i své bližní k milosti spásy.

P. Jindřich Thuka
duchovní správce v Novém Hrádku

Francouzské Národní shromáždění schválilo kontroverzní návrh zákona o trestání provozovatelů webových stránek se „zavádějícími informacemi“ namířenými proti potratům. V budoucnu tak bude možno trestat tvrzení nebo vyobrazení, která mají za cíl odradit ženy od potratu, až dvěma roky vězení nebo pokutou ve výši 30 000 eur.

Francouzští biskupové již předem vyjádřili obavy ze zneužití tohoto zákona. V dopise prezidentu Françoisi Hollandovi předseda biskupské konference arcibiskup Georges Pontier napsal, že potrat je „závažný zákrok, který silně zatěžuje svědomí“. Takovéto „dramatické rozhodnutí“ může ženy uvrhnout do existenční krize.

Právníci spatřují obtíže v rozlišování mezi pokusem zabránit potratu a svobodou projevu. „Vždy je choulostivé trestat údajné lži a tvrzení, když stát definuje, co je pravda,“ uvedla aktivistka na obranu soukromých údajů Adrienne Charmetová. Každý má právo vyslovovat se proti potratům. Zde však jde spíše o definování nesprávné prezentace faktů, řekla Charmetová. Evropský soud pro lidská práva v jednom ze svých rozsudků objasnil, že provozovatelé protipotratových webových stránek mohou být potrestáni pouze tehdy, když vyzývají k násilí nebo obtěžují ošetřovatelský personál.

KathPress

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz nebo na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zaslání zpráv e-mailem. Dále nás najdete na <http://www.facebook.com/ResClaritatisMonitor>. Periodikum je distribuováno zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 24 Kč, což za rok činí 576 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Ninivská planina – první finanční prostředky na obnovu domů a kostelů byly přiděleny

Ve čtvrtek 26. ledna navštívila delegace vedená patriarchou Raphaelem Louiselem Sakem Ninivskou planinu nedávno znovu dobytou vládní armádou. Delegaci přivítali místní političtí představitelé. V Telkaifu, v kostele Nejsvětějšího Srdce, chaldejský patriarcha vedl modlitby za dar míru v celém regionu a za bezodkladný návrat uprchlíků do jejich domovů.

Chaldejský patriarchát uvádí, že byly ustanoveny příslušné výbory a byly přiděleny první prostředky – chaldejským patriarchátem a jednotlivými diecézemi v Iráku – v celkové výši téměř 500 milionů iráckých dinárů (což odpovídá částce více než 380 000 EUR), s cílem urychlit obnovu domů a kostelů poškozených nebo zničených během okupace džihádisty, a umožnit tak návrat těch, kteří se chtějí vrátit do svých domovů, jež opustili v době od června do srpna 2014 kvůli postupujícím milicím samozvaného islámského chalífátu.

Zpráva vydaná tiskovým střediskem patriarchátu apeluje na štědrost farností a chaldejských komunit na celém světě, aby finančně podpořily projekty rekonstrukce a obnovy životních podmínek v osvobozených městech na Ninivské planině. Podle údajů poskytnutých patriarchátem a zasláných agentuře *Fides* první průzkumy ukazují, že Batnaya je městem, které bylo nejvíce poničeno džihádistskou okupací a následnými boji, které vedly k vyhnání milic chalífátu. Další města, jako Tesqopa a Telkaif, utrpěly menší škody.

V Telkaifu vládní vojska po dobytí města našla šedesátiletou křesťanku Georgette Hannaovou, která v srpnu 2014 nemohla uprchnout společně s ostatními členy rodiny a našla útočiště v rodině muslimských sousedů, kteří se o ni starali.

Fides

Mons. Auza v OSN: Mezinárodní společenství má povinnost chránit civilní obyvatelstvo

Tváří v tvář „rozkouskované světové válce“ a nebezpečím útoků na citlivé struktury by se mezinárodní společenství mělo jednotně postavit proti ilegálnímu obchodu se zbraněmi a proti financování terorismu – tak lze shrnout promluvu, kterou 14. února 2017 na půdě OSN pronesl stálý zástupce Svatého stolce mons. Bernardito Auza.

Vatikánský diplomat požadoval společné úsilí národů, které by učinilo přítrž vlně teroru namířenému proti civilistům prostřednictvím destrukce infrastruktur nezbytných pro jejich přežití. Odkázal přitom na oblast starobylé Mezopotámie, kde je cílem opakovaných útoků tisícileté náboženské a kulturní dědictví. „Teroristé záměrně mírí na infrastruktury nezbytné pro přežití, jako jsou školy, nemocnice, vodovody a místa náboženského kultu.“ Mons. Auza tak nepřímou upozornil na situaci v Sýrii, kde jsou obyvatelé Aleppa a Damašku připraveni o přístup k vodě, zemnímu plynu a pohonným hmotám. Podle Charty OSN je povinností mezinárodního společenství chránit civilní obyvatelstvo a infrastruktury nezbytné pro život před tímto barbarstvím. Proto je třeba odmítnout takovou politiku, která je založena na bezpodmínečné snaze o zisk a na sobeckých geopolitických zájmech.

Mons. Auza se dále obrátil na ty státy, které produkují zbraně, a vyzval je, aby omezily a kontrolovaly jejich výrobu a obchod s municí a technologiemi, zejména pokud jde o nejméně stabilní země a regiony, v nichž je reálná možnost jejich ilegálního použití. Vyzval ke spolupráci na mezinárodní i regionální úrovni, aby se zamezilo financování organizovaného zločinu a jeho role při obchodu se zbraněmi, a k zavedení kontroly digitálních technologií, jež jsou používány k náboru militantů, financování jejich aktivit a ke koordinaci teroristických útoků.

RaVat

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>.

SLOVO KNĚZE

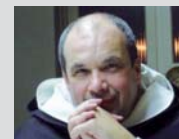
O nedělích se nyní předčítá z Horského kázání našeho Pána (Mt 5–7). Ježíšovo souvislé učení o dokonalé formě křesťanského života bývá někdy označováno za Mesiášovu Tóru. Je uvedeno osmi blahoslavenstvími a zakončeno podobenstvím o domě na skále či na písku. Kristus káže na hoře s božskou autoritou, ale zároveň je celá jeho řeč prodchnuta duchem lásky. Nemůže tomu být jinak: Vždyť Bůh je láska (I Jan 4,16), poslal svého Syna z lásky (Jan 3,16) a Kristus nás miluje až k sebeobětování (Jan 15,13; Řím 5,8).

Pán nás také této nezištné a obětující se lásce učí. Láska proznívá všemi blahoslavenstvími, zvláště „*Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.*“ (Mt 5,7) To je to pravé naplnění Zákona (Mt 5,17; Řím 13,10). Blíženská láska, která nemá hranice. Týká se všech lidí včetně nepřátel (Mt 5,43–44). Milovat i své nepřátele – to je náročný požadavek. Možná jeden z nejtěžších. Mne osobně však přivedl k obrácení. Pán mi dal při jeho čtení na podzim roku 1981 milost nahlédnout pravdivost a božskost Kristovy nauky. Porozuměl jsem, že zde je řešení problému zla. Nemstít se, ale odpustit. Bránit zlému jednání a různým útokům zla, ale nemít v nenávisti původce. Spíše se za něj modlit a vyprošovat mu milost obrácení.

V Horském kázání též najdeme výzvy k rozvoji lásky k Bohu. Ježíš nám předává modlitbu Otče náš a vysvětluje, jak máme k Otci přistupovat (Mt 6). Posiluje nás, abychom se nenechali od lásky k Bohu odvést přilnutím k věcem pozemským. Jde vlastně o rozvedení „*Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha*“ (Mt 5,8). Člověk musí být čistý od hříchu, vnitřně otevřený a svobodný od věcí a od světa, aby mohl vidět Boha. Jen takto očistění můžeme plně přijímat Boží lásku a také ji dobře opětovat.

Kdo se snaží naplnit Kristovo učení o lásce, stává se blaženým.

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
rektor baziliky a strážce
hrobu svatě Zdislavy*

BÝT ŽIVÝM ZNAMENÍM NADĚJE

Katecheze papeže Františka na generální audienci

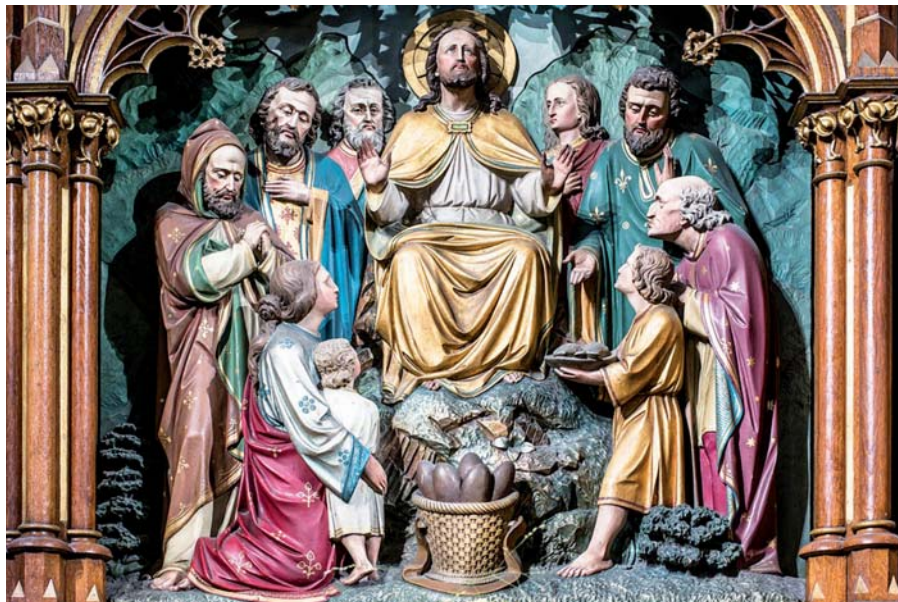

Foto: Pixabay, Didgeman (CC0 1.0)

Draží bratři a sestry, minulou středu jsme viděli, jak svatý Pavel v prvním listě Soluňanům vybízí k uchování naděje ve vzkříšení krásným výrazem: „budeme s Pánem navždycky“ (1 Sol 4,17). V tomto kontextu apoštol ukazuje, že křesťanská naděje nemá pouze osobní, individuální rozměr, nýbrž také komunitní, církevní (1 Sol 5,12–22). Všichni doufáme, všichni máme naději, i jako obec.

Poslání představených

Proto zahrnuje Pavel do svého pohledu ihned všechny složky křesťanské obce a žádá, aby se za sebe navzájem modlily, byly si vzájemně oporou a vzájemně si pomáhaly, avšak nejenom v různých potřebách každodenního života, nýbrž vzájemnou pomocí k naději, tedy podporou v naději. Nikoli náhodou začíná zmínkou o těch, kterým byla svěřena odpovědnost a pastorační vedení. Ti jsou jako první povoláni k tomu, aby živil naději, a to nikoli proto, že by byli lepší než druzí, nýbrž v síle božského poslání, které zcela přesahuje jejich síly. Z tohoto důvodu nejvíce potřebují respekt, porozumění a shovívavou podporu všech.

Být nablízku trpícím

Potom je pozornost kladena na bratry, kterým nejvíce hrozí, že ztratí naději a upadnou do zoufalství. Stále máme zprávy o lidech, kteří upadají od zoufalství a dopouštějí se špatností. Zoufalství je přivádí k mnoha špatnostem. Týká se

Nad smutkem, tísni a nevyhnutelností smrti bude mít poslední slovo Pán a bude to slovo milosrdenství, života a pokoje.

to malomyslných, slabých, těch, kdo jsou zdrzeni tíhou života i svými vinami a už se nedokáží pozvednout. V těchto případech je zapotřebí, aby byla blízkost a vřelost Církve ještě intenzivnější a laskavější. Musí přijmout vznešenou formu soucitu, což neznamená mít soustrast. Soucítit znamená trpět spolu s druhým, cítit bolest s druhým, sblížit se s trpícím, a to slovem či pohlazením, které vychází ze

srdce. Toto je soucit s tím, kdo potřebuje podporu a útěchu. To je to nejdůležitější: křesťanská naděje se nemůže obejít bez ryzí dobročinné lásky.

Silní a slabí

Sám Apoštol národů v listě Římanům prohlašuje se srdcem na dlaní: „My ‚silní‘ – kteří máme víru, naději anebo na nás nedoléhají těžkosti – jsme povinni snášet slabosti těch, kdo ‚silní‘ nejsou, a nemít zalíbení v sobě“ (Řím 15,1). Nést slabosti druhých. Toto svědectví nezůstává uzavřeno uvnitř křesťanské obce a rozeznává se v celé své síle také navenek, v sociální a občanské dimenzi jako výzva, abychom nevytvářeli zdi, nýbrž mosty, neopláceli zlým za zlé, nýbrž přemáhali zlo dobrem, urážku odpuštěním – křesťan nikdy nesmí říci „to mi zaplatíš!“, nikdy, protože to není křesťanské, urážka se přemáhá odpuštěním – životem v pokoji se všemi. Toto je Církev! A toto působí křesťanská naděje, když má mocné a zároveň citlivé rysy lásky. Láska je mocná a citlivá. Krásná! Z toho je zřejmé, že naději si nelze osvojit osamoceně. Nikdo si neosvojí naději osamoceně. To nelze. Naděje ke své výživě nezbytně potřebuje „tělo“, jehož různé údy se vzájemně podporují a oživují.

Pevná důvěra v Pána

To tedy znamená, že máme-li naději, pak proto, že nás mnozí naši bratři a sestry naučili doufat a uvedli v život naši naději. A mezi ně patří maličci, chudí, prostí a marginalizovaní. Ano, protože ten, kdo se uzavírá do svého blahobytu, nezná naději a doufá pouze ve svůj blahobyt, což není naděje, nýbrž relativní bezpečí. Naději nezná ten, kdo se uzavírá do vlastního uspokojení a kdo se vždycky domnívá, že je v pořádku... Naději mají naopak ti, kdo denně prožívají zkoušku, nejistotu i svá omezení. Tito naši bratři nám dávají to nejkrásnější a nejsilnější svědectví, protože pevně setrvávají v důvěře k Pánu, uvědomují si, že nad smut-

kem, tísní a nevyhnutelností smrti bude mít poslední slovo On a bude to slovo milosrdenství, života a pokoje. Kdo má naději, doufá, že jednoho dne uslyší slova: „Pojď ke mně, bratře, pojď ke mně, sestro, na celou věčnost.“

Drazí přátelé, jak jsme řekli, přirozeným příbytkem naděje je solidární „tělo“,

v případě křesťanské naděje je tímto tělem Církev, zatímco živoucím dechem a duší této naděje je Duch Svatý. Bez Ducha Svatého neexistuje naděje. Proto nás apoštol Pavel v závěru vybízí, abychom neustále vzývali Ducha Svatého. Není-li snadné věřit, pak je tím méně snadné doufat. Obtížnější je doufat než věřit. Přebývá-li

však Duch Svatý v našich srdcích, dá nám pochopit, že se nemáme obávat, Pán je blízko a stará se o nás. On z našich komunit vytváří ustavičnými Letnicemi živá znamení naděje pro celou lidskou rodinu.

*Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezitimulky redakce)*

VÍCE ČASU NA BOHA

Smysl postní doby

Půst je doba výjimečná. Mnohdy se nám stává, že během roku jen s velikým vypětím nacházíme čas na blízké – partnera, děti, přátele. Proto vyhlížíme např. čas dovolené, kdy konečně můžeme být spolu. V podobném významu se odehrává i doba postní. Během roku nám totiž často uniká čas na modlitbu a prostor pro Boha. Proto již více jak sedmá set let Církev praktikuje jako přípravu na Velikonoce postní dobu, která má tři sloupy: modlitbu, půst a almužnu. V postu nejde ani tolik o jídlo, jak se populárně lidé domnívají. Jde mnohem více o čas, o vytvoření prostoru pro Boha. Právě v období postní doby jsme pozváni hledat více času na Boha. Zřeknutí se jídla či zábavy má vést k plné soustředěnosti na Boha ještě jinými prostředky než jen modlitbou. Je to čas přípravy, vnitřního probuzení, oživení naděje a touhy.

Půst „zdrženlivosti“ a půst „újm“

Protože jde o touhu po intenzitě vztahu s Bohem nejen jednotlivců, ale celého společenství, spojujeme se na začátku Postní doby (na Popeleční středu) a uprostřed Velikonočního tridua (na Velký pátek) společným půstem „zdrženlivosti“ a také „újm“. „Zdrženlivost“ se vztahuje na maso teplokrevných zvířat, protože bylo v tradici vždy považováno za určitý komfort v běžné stravě. Ryby byly naopak chápány jako pokrm chudých a půst zdrženlivosti se na ně nevztahuje. Tento půst se týká všech křesťanů od 14 let. Na Popeleční středu a Velký pátek jsou dospělí křesťané (od 18 do 60

let), kteří nejsou nemocní, vázáni také půstem „újm“, což znamená, že pouze jednou za den se smí najíst do sytosti. Tento výraz nabídnutí sebe sama Bohu je také cestou sebeovládání a navíc prostředky ušetřené postem shromáždíme pro nějaký charitativní účel. Tyto ušetřené prostředky se slavnostně přinášejí na Zelený čtvrtek při večerní liturgii jako výraz solidarity našeho společenství s těmi, kteří jsou v nouzi.

*Michal Němeček
<http://www.pastorace.cz>*

V postu nejde ani tolik o jídlo, jak se lidé mnohdy domnívají. Jde mnohem více o čas, o vytvoření prostoru pro Boha.

Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

Kající dny

Kán. 1249: Všichni křesťané, každý svým způsobem, jsou z Božího zákona povinni činit pokání; aby se všichni určitým zachováním pokání navzájem spojili, stanovují se dny pokání, v nichž se křesťané zvláště věnují modlitbě, konají skutky zbožnosti a lásky a také sebezápor tím, že své vlastní povinnosti věrněji plní a že zachovávají pokání újmou a zdrženlivostí od pokrmů podle následujících kánonů.

Kán. 1250: Dny a doby pokání v celé Církvi jsou jednotlivé pátky během celého roku a doba postní.

Kán. 1251: Pokání zdrženlivosti od masa nebo jiného pokrmu podle předpisů biskupské konference se zachovává každý pátek v roce, pokud nepřipadne na den slavnosti; pokání zdrženlivosti i újmou se zachovává na Popeleční středu a na Velký pátek, v den utrpení a smrti našeho Pána Ježíše Krista.

Kán. 1252: Zákonem pokání zdrženlivosti jsou vázány osoby od dovršeného čtrnáctého věku; zákonem pokání jsou vázáni všichni zletilí až do započatého šedesátého roku. Pastýři duší a rodiče dbají, aby také ti, kteří nejsou vázáni zákonem pokání zdrženlivostí a újmou z důvodu nezletilosti, byli vychovávaní k správnému pochopení pokání.

Kodex kanonického práva

MUČEDNÍCI NACISMU

Kněží jako Židé

S katolickými kněžími se v Polsku často nakládalo jako se Židy. Byli úmyslně zařazováni do transportů mířících do vyhlazovacích táborů a spolu s „neárijci“ končili v plynových komorách.

V případě Polska není nijak přehnané tvrzení, že s katolickými kněžími bylo leckdy nakládáno stejně jako se Židy. A to nejen symbolicky, nýbrž doslova. Existují doložené případy, že esesmani vědomě a úmyslně zařadili katolické duchovní do transportu Židů jedoucího do některého z vyhlazovacích táborů, nejčastěji do Osvětimi. Spolu s „neárijci“ šli potom do plynových komor, ačkoliv neměli ani zdaleka židovský původ. Koneckonců polský národ se v očích německých nacistů dle jejich zrůdných rasových teorií od židovského příliš nelišil, Slované jako celek představovali u nich „méněcennou rasu“ – Poláci potom na prvním místě. A katolické duchovenstvo mezi Poláky bylo pro nacisty tou nejhroší kategorií.

Pateři Świeżewski a Gorajewski

Kazimierz Świeżewski a Michał Gorajewski patřili k oblíbeným, ušlechtilým, horlivým a lidumilným kněžím diecéze Włocławek. Pater Gorajewski, narozen roku 1912, byl farářem obce Dobrzec, pater Świeżewski, narozen roku 1908, tam působil jako kaplan. Gestapo oba kněze zatkl roku 1941 a obvinilo je z nezákonného držení zbraní. Nebyla to pravda, žaloba se opírala jenom o o výpovědi několika udavačů z řad odpadlíků od katolické víry, pro něž tito duchovní pro svoji lidumilnost a příkladný život představovali závažnou překážku ateistické agitace. Ani domovní prohlídka u nich žádné zbraně neobjevila.

Německý soud v Kaliszu je přesto uznal vinnými, nevynesl však rozsudek, nýbrž je dal „k dispozici“ gestapu. To znamenalo, že tajná policie s nimi mohla nakládat naprosto podle vlastní libovůle. Oba kněží byli nejprve žalářováni ve věznici gestapa v Kaliszu, roku 1942 po zahájení deportací osob židovského

Schody smrti v táboře Mauthausen
Foto: Wikipedie, Německý federální archiv (CC-BY-SA 3.0)

Osud polských kněží je názornou ukázkou toho, co by nejspíš čekalo katolické duchovenstvo jako celek, kdyby nacistické Německo vyhrálo válku.

původu do likvidačních táborů však byli zařazeni do židovského transportu, odvezeni spolu se Židy do Osvětimi a vešhnáni do plynových komor, kde zahynuli spolu s příslušníky izraelského národa. Takových případů byly v okupovaném Polsku desítky, kněží Świeżewski a Gorajewski jsou jenom jedním z příkladů. Toto je názornou ukázkou, co by nejspíš čekalo katolické duchovenstvo jako celek – a to nejen v Polsku, nýbrž všude v Evropě – kdyby nacistické Německo vyhrálo válku.

Pater Hubert Kamiński a hrabě Włodzimierz Dombki

V diecézi Płock tamní sídelní biskup a titulární arcibiskup Antoni Nowowiejski byl zatčen ve věku 81 let, internován nejprve ve svém diecézním sídle a posléze odvezen do koncentračního tábora v Działdowě, kde jej esesáci roku 1941 umlátili k smrti, protože odmítl pošlapat kříž (o tomto případě jsme psali v č. 21/2016 našeho časopisu). Když byl internován v Płocku, snažil se k němu tajně proniknout jeho diecézní kněz P. Hubert Kamiński, farář v Myszewku Strzałkowském. Přítelem tohoto duchovního byl aktivní katolický laik hrabě Włodzimierz Dombki, který mu při tom pomáhal. Akce se ale nezdařila, oba byli zatčeni a umístěni v koncentračním táboře Działdow, kde je sadistický esesácký velitel Hans Krause surově týral.

Roku 1941 byli oba zařazeni do transportu Židů do koncentračního tábora Gusen, i když židovský původ neměl ani jeden. Deportace Židů do plynových komor tenkrát ještě neprobíhaly, ty započaly až počátkem roku 1942 na základě rozhodnutí zvláštní Heydrichovy komise, která zasedala v Berlíně ve vile na břehu jezera Wannsee na přelomu let 1941–1942, o „konečném řešení“ židovské otázky. Židé tak od ledna 1942 měli být postupně dopravováni železničními transporty do plynových komor speciálních vyhlazovacích táborů, což poté schválil Hitler.

Do té doby byli ale Židé v koncentračních táborech zařazováni spolu s katolickými kněžími do zvláštních pracovních skupin, jejichž členové museli při nedostatečné stravě tahat těžké vozíky s kamením nebo s jiným materiálem, popoháněni fackami, biči a kopanci kápů a esesáckých dozorců. Záměrem bylo likvidovat tyto „podlidí“ vysilující ná-

mahou. Kdo už nemohl dál a padal vysílením, toho esesáci buď zastřelili, nebo umlátili k smrti. Nebyly žádnou výjimkou ani případy, kdy vězňové se nad vozíkem zhroutil mrtví vysílením.

Přesně to potkalo hraběte Dombského, jenž byl už starý člověk a fyzickou námahu nevydržel. Kněz Kamiński, většinou mladý, ani ne čtyřicátník, fyzickou námahu vydržel. Z Gusenu se dostal do koncentráku Mauthausen, kde ale jen o vlasek unikl smrti, když v lůžku jedné uvězněné osoby byl nalezen růženec. Esesáckí dozorcí se rozzuřili a začali krutě bít a týrat všechny tam vězněné

kněze. Jejich nejoblíbenější „kratochvílí“ bylo skákat jim po zádech jako na trampolíně. Navzdory všem těmto hrůzám kněz Kamiński díky svému věku a fyzické síle nakonec přežil a po válce se vrátil do své farnosti, i když s podlomeným zdravím.

Hitlerovská tyranie připravila polskou církev o zhruba třetinu duchovenstva. Tito kněží a řeholníci zahynuli buď na popravištích Třetí říše nebo v koncentračních táborech, kde zemřeli v důsledku nemoci a nelidských podmínek, případně je suroví esesmani utýrali k smrti. Svou krvavou daň přinesli i katoličtí laici,

jak o tom budeme pojednávat v dalším pokračování seriálu.

PhDr. Radomír Malý

PhDr. Radomír Malý,
historik a publicista

Použitá literatura:

„Do nich należy królewstwo niebieskie“ (autor anonymní), *Gość niedzielný* 13. 6. 1999
Hoffmann Bedřich: *A kdo vás zabije*, Společenské podniky, Přerov 1946
Kempner Maria Benedicta: *Priester vor Hitlers Tribunalen*, St. Benno Verlag, Leipzig 1967

NEBE VŽDY ODPOVÍ!

Boží reakce na zasvěcení Mariinu Srdci podle výzev fatimského poselství

Panna Maria při svém zjevení ve Fatimě vyzývala k zasvěcení jejímu Neposkvrněnému Srdci. Je podivuhodné vidět, jak nebe odpovídalo, když papežové Pius XII. a Jan Pavel II. tyto výzvy alespoň zčásti uskutečnili. Co nastane, až tyto výzvy budou splněny úplně?

Invokace Královno míru, oroduj za nás! a fatimské zjevení Panny Marie

Píše se rok 1917. Svět je ve válce, v první světové válce, v tzv. „Velké válce“: ve válce, která zabíjí a ničí tolik a tolik lidí, měst a obcí. Velký papež svatý Pius X. ji už předem viděl v prorockých viděních – byl to světec! – a zemřel na jejím počátku, když se jí marně snažil zabránit: srdce mu takřka puklo žalem.

Jeho nástupce na stolci svatého Petra, papež Benedikt XV., vícekrát usiluje o dosažení míru, ale jeho výzvam není vládci tohoto světa – s výjimkou našeho císaře blahoslaveného Karla – nasloucháno. Takto odstrčen a ignorován se obrací o pomoc k nebi: dne 5. května 1917 vyzývá Matku Boží o mír a nařizuje, aby se do loretánských litaní vložila prosba: *Královno míru, oroduj za nás!* Dodnes to připomíná socha Panny Marie, Královno míru, kterou tento papež nechal umístit do baziliky Santa Maria Maggiore v Římě.

Socha Panny Marie, Královno míru, v Santa Maria Maggiore
Foto: Wikimedia Commons, Fczarnowski (CC BY-SA 3.0)

Nebe, které papeže Benedikta XV. k zývání Panny Marie jako Královno míru přivedlo, odpovídá: Nebe na něco takového vždy odpovídá! Nebe na něco takového nemůže neodpovědět! O osm dní později, dne 13. května 1917, se poprvé zjevuje Panna Maria třem pa-

sáčkům Lucii, Františkovi a Hyacintě v portugalské Fatimě a bude toto zjevení během následujících měsíců celkem pětkrát opakovat.¹

Zasvěcení Mariinu Srdci v roce 1942 a zvrát druhé světové války

Při svém třetím zjevení, dne 13. července 1917, odhalí Panna Maria vizionářům velké tajemství o třech částech, tzv. trojí fatimské tajemství.² V rámci druhého tajemství Matka Boží také řekne: „Válka se schyluje ke konci; nepřestanou-li však“ lidé „urážet Boha, začne během pontifi-

¹ Při líčení těchto a následných událostí spojených s Fatimou a se zasvěcením Neposkvrněnému Srdci Panny Marie jsme vycházeli z knihy: Giacobbe ELIA: *Il segreto di Fatima: Salvati da una profezia*. Milano: Sugarco, 2011.

² Srov. KONGREGACE PRO NAUKU VÍRY: *Fatimské poselství*. Praha: Sekretariát České biskupské konference, 2000 [též přístupné na internetu: <http://www.cirkev.cz/cirkev-svete/dokumenty/cervena-rada/?page=2>].

kátu Pia XI. jiná, ještě horší.“ Dnes víme, že jako se naštěstí naplnila první část prorocství a první světová válka brzy poté, v roce 1918, skončila, tak se také naneštěstí pro neobrácení lidí naplnila i druhá část prorocství a v roce 1939 vypukla jiná, ještě hroznější druhá světová válka, připravovaná a předjímaná již určitými událostmi v roce 1938.

V plném proudu této války, kdy se zdá, že německá nacistická vojska – v prvních letech navíc zpaktovaná s vojsky sovětskými – na plné čáře vítězí, přistoupí tehdejší papež ctihodný Pius XII. k zasvěcení Církve, světa a zvláště, i když zavinutým způsobem Ruska Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, jak k tomu Maria ve Fatimě vyzývala. Učiní tak ve svém radiovém poselství do Fatimy dne 31. října 1942 na závěr jubilejního roku u příležitosti 25. výročí fatimského zjevení a opakuje to o slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie, dne 8. prosince téhož roku, v bazilice svatého Petra v Římě. I zde je reakce nebe okamžitá: německá armáda na konci roku 1942 a na počátku roku 1943 utrhá významné porážky a dochází ke zvratu druhé světové války.

Zasvěcení Mariinu Srdci v roce 1952 a Stalinova smrt

V roce 1945 nastává tolik očekávaný mír, i když je to do značné míry *pax sovietica* – „sovětský mír“, kdy Sovětský svaz jako rudá šelma z Apokalypsy podle prorockých slov druhého fatimského tajemství rozšíří své komunistické bludy po světě a začíná tzv. studená válka. Mnohé národy trpí pod jhem bolševického komunismu a papež Pius XII. s nimi velmi soucítí. Dne 7. července 1952 tak publikuje svůj apoštolský list *Sacro vergente anno*, adresovaný národům Ruska, v němž také Rusko zasvěcuje Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Také v tomto případě odpověď nebe nedává na sebe dlouho čekat: dne 5. března 1953 nenadále umírá Stalin.

Zasvěcení Mariinu Srdci v roce 1984 a výbuch v Severomorsku

Byl-li ctihodný papež Pius XII. plným právem nazván „papežem Fatimy“ – a je to patrné i z toho, co jsme právě uvedli –, můžeme za fatimského papeže označit

i svatého Jana Pavla II. Před necelými 36 lety, dne 13. května 1981, tedy o svátku Panny Marie Fatimské, byl na něho na náměstí svatého Petra spáchán atentát. Ruka atentátníka byla ruka velmi zkušeného střelce a jistě by svatého Jana Pavla II. zastřelila, kdyby zde nebyla jiná, neviditelná ruka, ruka Panny Marie, která střelu zvrátila.

Svatý Jan Pavel II. proto hned následujícího roku 1982 putuje do Fatimy, aby

Socha Panny Marie Fatimské
Foto: Wikimedia Commons, Andreas Praefcke (CC BY 3.0)

Panně Marii poděkoval, pečlivě studuje materiály o Fatimě a chce dostat výzám nejsvětější Panny. Dne 25. března 1984 ve spojení s biskupy celého světa přistoupí k zasvěcení světa a zvláště, i když zavinutým způsobem Ruska Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. V tomto případě je reakce nebe zvláště výmluvná: O padesát dní později, dne 13. května 1984, tedy opět o svátku Panny Marie Fatimské a v den třetího výročí atentátu na svatého Jana Pavla II., v Severomorsku, sovětské jaderné základně na Severním moři, vypukne požár a potom následuje velká exploze, která ničí tamější jaderný arzenál. Sovětský svaz

tak přichází o značnou část svých zbraní a nemůže rozpoutat válku, jak to předtím zamýšlel. I sestra Lucie, fatimská vizionářka, v jednom rozhovoru řekne: „Zasvěcení uskutečněné na náměstí svatého Petra v roce 1984 zachránilo svět před jadernou válkou, která měla vypuknout v roce 1985.“³

Ještě očekáváme plné zasvěcení Ruska Mariinu Srdci

Ještě zbývá jedna otázka: Co nastane, až výzvy Panny Marie Fatimské budou splněny beze zbytku: až papež spolu s biskupy zasvětili výslovně Rusko – a jen Rusko – Neposkvrněnému Srdci Panny Marie? Sama Maria na to odpovídá v druhém fatimském tajemství: „Nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí. Svätý Otec mi zasvětil Rusko, které se obrátí, a světu bude dopřáno údobí míru.“

Jsmo si jistě vědomi toho, že k plnému a definitivnímu vítězství Krista a Panny Marie, jejího Neposkvrněného Srdce, dojde až na konci časů, při parusii, tj. při Kristově druhém, slavném příchodu. To nám však nebrání tomu, abychom již nyní s nadějí očekávali částečný a předběžný triumf Mariina Neposkvrněného Srdce. Pan Josef Vlček, ředitel Matice cyrilometodějské (a politický vězeň komunismu), kterého si Pán v předminulém roce povolal k sobě, často říkával, že by se rád dožil naplnění příslibu vítězství Neposkvrněného Srdce Panny Marie.

Naše zasvěcení se Mariinu Srdci

To, že vítězství Mariina Srdce očekáváme s nadějí, však neznamená, že máme ruce složené v klíně a nic neděláme. Naopak se snažíme a máme snažit přispět k tomuto vítězství: tím, že se my samy se vším, co jsme a co máme, tomuto Mariinu Srdci zasvěcujeme;⁴ tím, že konáme

³ O této události srov. také: W[o]jciech Z[ub-kowicz]: «Ozvěna». In: *Apoštol Božího milosrdenství*, 8 (2013), č. 1, s. 22–23 [též přístupné na internetu: <http://www.apostol.cz/archiv.php>].

⁴ Dovolujeme si odkázat na svůj článek «Zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie». In: *RC Monitor*, 9 (2012), č. 22, s. 10–14 [též přístupné na internetu: <http://rcmonitor.cz/periodika-rc/&p=7>].

skutky pokání; tím, že se modlíme, zvláště modlitbu posvátného růžence.

Vždyť, když se zasvěcujeme Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, odevzdáváme se všemu tomu, co toto Srdce znamená a symbolizuje: lásce Panny Marie; jejímu nepředstavitelně a neproniknutelně bohatému vnitřnímu životu, životu „milostiplné“. Z Mariina Srdce vystupují neustále k Bohu jako vonné kadi-

dlo klanění a prosby a ono celé je obětí, celopalem. Když se jejímu Neposkvrněnému Srdci zasvěcujeme, spojujeme a můžeme spojovat své klanění, prosby a oběti, samy o sobě často velmi ubohé, s klaněními, prosbami a obětmi jejími i jejího božského Syna Ježíše Krista. Tak se stávají v Božích očích něčím velmi cenným a duchovně plodným: něčím, čím přispíváme k záchraně světa, míru

na zemi a věčné spáse lidí; něčím, čím přispíváme k naplnění příslibu: *Nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí!*

fr. Štěpán Maria Filip OP

P. Lect. PhDr. Štěpán Maria Filip OP, Th.D., vyučující na CMTF UP v Olomouci a na Angeli v Římě

A NA TÉ SKÁLE ZBUDUJI SVOU CÍRKEV

Stolec svatého Petra

Pán Ježíš svěřil vedení své Církev jako pastýřský úřad Petrovi a jeho nástupcům. Co je posláním tohoto pastýřského úřadu a jak se v Církvi realizuje?

22. února Církev slaví svátek Stolce svatého Petra. Tento den se připomíná úřad apoštola Petra, prvního mezi apoštoly, a jeho nástupců, papežů, prvních mezi biskupy. To nás může vést k úvaze o charakteru a smyslu Petrova úřadu, a především k modlitbě za Svatého otce a jeho spolupracovníky.

Učit, posvěcovat, vést

Katedra (stolec) znamená sedadlo a přeneseně místo, odkud biskup učí sobě svěřený lid – Církev. Když se slaví svátek Stolce svatého Petra, zdůrazňuje se především učitelské poslání Petra a jeho nástupců. S posláním učitele a proroka však úzce souvisí další dva úkoly, totiž úkol posvěcovat a vést. Na tomto trojím úkolu a úřadu Ježíše Krista *posvěcovat, učit a vést* má podíl každý věřící skrze všeobecné kněžství, jak to zdůraznil Druhý vatikánský koncil. Připomíná to také liturgie křtu dětí, když se při pomazání křížem říká: „Jako Bůh pomazal svého Syna Ježíše Krista na kněze, proroka a krále, označuji posvátným olejem i tebe, neboť patříš ke Kristu navěky.“

Kromě všeobecného kněžství všech pokřtěných se na trojím úkolu Ježíše Krista *učit, posvěcovat a vést* podílejí pastýři Církev ještě jiným způsobem. Plnost

G. L. Bernini: Stolec svatého Petra (1657–1666)
Foto: Flickr, Carlo Raso (Public domain 1.0)

pastýřského úřadu mají, jak známo, biskupové; a prvním mezi biskupy je nástupce apoštola Petra, římský biskup – papež. V jeho úkolu učít, posvěcovat a vést mu ovšem pomáhá řada lidí. Službu *vedení* s ním sdílejí jeho nejbližší spolupracovníci a poradci – kardinálové a celé kolegium biskupů. V běžném chodu Církev k nim však patří také správní aparát – římská neboli papežská kurie. Římská

kurie je aparát římského biskupa, skládá se z tzv. dikasterií (úřadů) a několika institutů. Dikasteria jsou především Státní sekretariát, dále devět kongregací, tři soudy a další úřady.

V čele jednotlivých dikasterií stojí většinou kardinálové; tito v jednotlivých kongregacích a dalších úřadech zastávají vedoucí postavení. Veškerá tato služba se uskutečňuje pod vedením a řízením papeže, který má rozhodující slovo a jehož jménem kurie své pravomoci vykonává.

Ke spolupráci v papežově učitelském poslání a k řízení *učení* v Církvi jako celku je určena Kongregace pro nauku víry. Úřadem, skrze který papež řídí *posvěcovací* službu v Církvi, je především Kongregace pro bohoslužbu a svátosti. Kromě nich mu pomáhá celá řada dalších kongregací, soudů a jiných úřadů.

Římská kurie

Úřad římské kurie se někdy kritizuje pro různé nedostatky, snad zčásti oprávněně: ano, i v kurii pracují lidé, kteří mají své lidské nedostatky. Možná jsou někteří z nich opravdu nepřiměřeně ambiciózní, vytvářejí zájmové skupiny, podléhají různým lobby či vlastní slabosti. Avšak na druhé straně římskou kurii tvoří lidé vesměs hluboce cítící s Církvi a lidé so-

lidního vzdělání v teologii, kanonickém právu a dalších oborech. Proto se mi zdá, že tato kritika se přehání. Připouštím, že se římská kurie, jako každý úřednický orgán, příliš pohybuje ve svém vlastním světě, nemá ráda změny a tíhne k růstu svého aparátu i zvětšování vlastního vlivu. Ale má na své straně i pozitiva: je to velmi efektivní a erudovaný aparát, který vytváří kontinuitu a jistotu v Církvi. Stejně jako jinde v Církvi, také zde se mísí božské a lidské. To božské je Petrův primát, vedení Duchem Svatým a Boží pomoc papeži, které se mu dostává mimo jiné díky modlitbám, konaným za něho celou Církví. To lidské je možná právě tento správní (byrokratický) aparát kurie.

Hodnotit tyto věci není lehké. Kurie je ze své podstaty konzervativní a stabilizující skutečností v Církvi. Pokud

bychom ji posuzovali pokrokářským pohledem (staré znamená špatné, vše nové je dobré), nacházeli bychom mnoho důvodů ke kritice. Podíváme-li se pohledem konzervativním (konzervativce je ke změnám spíše zdrženlivý, drží se osvědčených věcí a změny připouští jen pomalu, pokud jsou nutné) – a nezastírám, že je mi bližší – není vše tak jednoznačné: z tohoto úhlu bych správní aparát papeže, římskou kurii, hodnotil spíše pozitivně.

Pokud máme vztah k Církvi jako ke své rodině, pak i přes všechny její nedostatky nebudeme úplně kritičtí ani k římské kurii. Někdy mám dojem, že lidé, kteří naopak nemají tak intenzivní citění s Církví a nevnímají ji tak silně jako svou rodinu, nekritizují přímo papeže nebo kardinály, ale právě římskou kurii.

Modlitba za Svatého otce a jeho spolupracovníky

Jestliže se tedy nyní, zvláště na svátek Stolce svatého Petra, modlíme za Boží pomoc a dary Ducha Svatého pro papeže Františka, zahrňme do svých modliteb i jeho spolupracovníky z kolegia kardinálů, sboru biskupů a celou římskou kurii. Mnozí z nás mají tendenci se modlit za Svatého otce, jak je v Církvi zvykem, za ty, kteří nám jsou sympatičtí, a méně za neosobní sbor úředníků. Možná o to více je to však zapotřebí.

P. Radim Cigánek

P. PhDr. Mgr. Radim Cigánek, duchovní správce u sv. Prokopa v Sázavě

KNĚŽÍ ZAHNANÍ DO SAKRISTIE

Jak se liší poslání kněze a Církve v podmínkách svobody a nesvobody? Církev je dnes přítomna v médiích, v univerzitním prostředí, v politice. Neměli bychom ale zapomínat, že to podstatné, k čemu je povolána, se děje u oltáře a v „obyčejné“ sakristii.

Předmětem zájmu médií i lidí je vždy něco mimořádného, co se vymyká šedivé každodennosti. Příběh o Církvi v době komunistického režimu se tak nejčastěji pojednává jako drama oscilující mezi statečným snášením utrpení a zlovolnou kolaborací. Na jedné straně statečnost těch, kteří přestáli nejtvrďší výslechové metody a dlouholeté kriminály, na straně druhé „kolaborantské kreatury“, které cynicky hleděly jen na svůj vlastní prospěch. Na jedné straně ti stateční nebo ti „v podzemí“, na straně druhé ti bázlívní, ti na farách, kteří setrvali v duchovní správě a udržovali beznadějně chátrající bohoslužebný provoz.

To „obyčejné“

Je třeba se těch posledně uvedených rázně a jednoznačně zastat. Zdá se, že oni dělali to obyčejné, co nestojí za řeč, ne-

vynikli navenek něčím zvláštním a mimořádným, co by stálo za bližší upření pozornosti. Ale pro život Církve konali to zásadní, totiž zastávali řádnou farní pastorační. Snášeli „tíži dne a horka“, čelili nenechavému zájmu církevních tajemníků i tajných příslušníků. Někteří třeba přestáli tyto šikany s dílčími šrámy či kompromisy, ale to není důvod k jejich paušální dehonestaci. V tísnivých podmínkách se snažili především posloužit věřícím Božím slovem a svátostmi.

Jediné, čeho je zapotřebí

Říká se, že za komunistického režimu byla Církev „zahnána do sakristie“. Ale čemu je sakristie nejbližší? Je nejbližší svatostánku, nejbližší oltáři. Soustředění na „to jediné, čeho je zapotřebí“, bylo tehdy samozřejmostí. Kněží tehdy nemohli dovolenkovat, museli držet spolu, měli

vypěstované vědomí nutnosti primárně plnit duchovenské povinnosti. Nikdo například netušil, co jednou bude znamenat „sabatický rok“. Nikdo netušil, že odchod z kněžství se pak stane jen završením jedné etapy života a nalezením druhé, teď snad konečně té správné. Mnozí kněží naopak sloužili tehdy až do úmuru, doslova do roztrhání. Nic zvláštního si nenárokovali pro vlastní pohodlí a mnohdy až dojemně pečovali o chátrající památky, dokonce fyzicky. Nezdá se, že by se za toto vše dočkali skutečně odpovídajícího vděku. Je však jisté, že „jejich mzda je složena v nebesích“.

Již vstup do kněžského semináře mladému muži „zkazil život“ pro případ, že by se rozhodl studia nedokončit. Neměl by již v dalším životě žádnou perspektivu. Proto do semináře vstupovali většími lidmi zralí, mužní a stateční. Duchov-

ních povolání bylo daleko více než dnes, a to i za Církvi daleko nepřejícnějších okolností. Církev u nás se navíc nemohla spolehnout na kněze ze zahraničí, kteří by „zalepili“ oltářnickou praxi. Není také vůbec na místě pohrdání litoměřickou teologickou fakultou jako „vyšší kostelnickou“. Většina kněží i věřících ze sebe vydávala v rámci tehdejších omezených možností to nejlepší. Uvědomme si totiž, co se naopak dělo v Církvi od poloviny šedesátých let na tolik obdivovaném Západě. Desetitisíce kněží masově opouštěly službu, Pavel VI. se děsil těchto „trapných dezercí“, jak se tehdy ještě nekorektně směl vyjádřit, zatímco kněží u nás za daleko tvrdších podmínek v náročném službě drtivou většinou vytrvali. Mnohde v zemích na západ od nás došlo ke skutečnému rozvalu kněžských seminářů a teologických fakult. Rozředená teologie a „kreativní“ liturgie od Boha často spíše odváděly a způsobovaly napětí a zmatky. Vše dosud jasné a samozřejmé se stalo předmětem nikdy nekončící série zpochybnování. Tato řízená sebe-destrukce Církve se dala na druhé straně železné opony a my jsme vše vnímali skrze filtr, který si chtěl připustit jen to nejlepší z vysněné říše svobody Církve, která na rozdíl od nás měla šanci nerušeně rozvíjet svůj život a aplikovat dokumenty Druhého vatikánského koncilu v praxi.

Kněz činovník

Po roce 1989 jsme se snažili dohnat to, co se na Západě již realizovalo. Z kněží se tak mnohdy stali spíše činovníci, předsedající různým radám a grémiím. Vytvořil se košatý systém všemožných „pastoračních struktur“. Kněz je pozitivně hodnocen zejména za různé propagační dny (víry) či noci (kostelů), za vymyšlení nejrozmanitějších specialit a účast na „akcích“, zkrátka za něco mimořádného. Naučil se ovšem také dovoleným u moře. Umí vymyslet nejrozmanitější důvody, proč právě nebýt v té obyčejné sakristii. Řádná farní pastorec se stává jen druhořadou samozřejmostí, kterou je třeba překonat něčím atraktivnějším, „zábavnějším“. Máme apoštolát knihy, systém charit a sociálních služeb. Církev je přítomna v médiích, v univerzitním prostředí, v politice. Církev chce a také

Foto: Flickr, birmingham_lms_rep (CC BY-NC 2.0)

má možnost všude pronikat. Usilujeme také o to, aby Církev byla sympatická, pečovala o své PR. Všechno toto pozlátko ovšem také odčerpává kněze z pastorační do různých specializovaných funkcí a staví jejich případnou pastorační činnost mimo ústřední pozornost. A najednou zjišťujeme, že přes všechny dnešní

Řádná farní pastorec jako by se dnes stávala jen druhořadou samozřejmostí, kterou je třeba překonat něčím atraktivnějším, „zábavnějším“.

možnosti bývaly dříve kostely plnější, víra byla oddaná a ryzí, laici nepotřebovali organizovat schůzující rady, aby knězi účinně pomáhali. A pomáhali o to dojemněji. Kromě toho se dnes už také v Církvi mnohdy nemluví o ničem jiném než o penězích. „Monetaristické“ téma nebylo v době nesvobody zásadní, protože oddaní věřící byli vždy ochotni Církvi přispět časem, prací i penězi, ačkoli sami měli hluboko do kapsy. Drobným, ale ilustrativním pozůstatkem toho pozitivního, co se jinak poztrácelo, je dodnes například kázání ve všední dny. Ono „zahánání do sakristie“ a omezování veřejného pů-

sobení Církve povzbudilo vynalézavost kněží k plnění katechetické a kazatelské povinnosti právě touto cestou, kterou režim nemohl plošně omezovat.

Zpátky do sakristie

Klesající počty praktikujících věřících jsou neúprosnými „tvrdými“ daty po celé poslední čtvrtstoletí působení Církve v podmínkách náboženské svobody. Tomuto trendu odpovídá strategie, podle níž praxe víry znamená vlastně jen ono „chození do kostela“, které není až tak důležité, zatímco za ten skutečně pravý úspěch se považuje prezentace Církve ve veřejném prostoru před širokým nevěřícím publikem. Někteří z takto oslovených, jimž se Církev chce ukázat v tom nejlepším světle i za cenu podbíživosti, třeba někdy obdivně pokývají hlavou, ale ke Kristu je brilantně uspořádaná církevní akce nepřivede. V této „strategii“ chybí totiž ta „užmoulaná“ sakristie. Ta, která je blízko svatostánku a oltáře. Ta, do které by se kněží měli rádi nechat stát znovu a znovu „zahánět“.

*P. Stanislav Příbyl
(Mezilitulky redakce)*

P. Doc. JUDr. Stanislav Příbyl, Ph.D., Th.D., J.C.D., vysokoškolský pedagog a teolog, vědecký pracovník, odborník na církevní právo

NEBEZPEČNÝ NOVÝ ORGÁN LGBT V OSN

Bude OSN nařizovat Církvi změny v učení o homosexualitě?

V týdnu kolem vánočních svátků 2016 statečná africká delegace v OSN usilovala o zastavení nového úřadu OSN, který bude vyhledávat a trestat jakékoliv země nebo instituce, které se nepřizpůsobují vůli převládajícího étosu LGBT.

Měsíc trvající boj začal na zasedání Rady pro lidská práva v Ženevě a málem tam byl ukončen. Mohl tam být ukončen. Mohl být zastaven kdykoliv na cestě od Ženevy do třetího výboru Valného shromáždění, či dokonce ještě několik dní před Vánoci v samotném Valném shromáždění.

Jediné, co mohla africká skupina podniknout, byl pokus oddálit ustanovení úřadu kvůli „dalšímu studiu“. To by mohl být nakrásně konec, ale Afričané nedosáhli ani toho, přestože se snažili, jak nejlépe mohli.

Levicová sexuální agenda

Po celá desetiletí používají radikální skupiny LGBT Radu pro lidská práva k prosazování pojmů *sexuální orientace a genderová identita* (SOGI) jako nové kategorie identity, která by mohla být vynuucována mezinárodním právem. Doposud dosáhly skupiny LGBT jen velmi malého pokroku.

Jediná zmínka o sexuální orientaci a genderové identitě, která se objevila v rezoluci Valného shromáždění, byla výroční rezoluce odsuzující okamžité popravu a mimosoudní zabíjení. I o to musely skupiny mezi sebou bojovat. Vatikán se postavil proti a list *New York Times* jej kvůli tomu obvinil z toho, že je zastáncem poprav homosexuálů. Vatikán a další delegace se postavily proti jakémukoli zavedení SOGI do dokumentů OSN, protože bez ohledu na to, jak neškodné je užití těchto termínů, nakonec by vedlo k vytvoření nové kategorie *nediskriminace* na stejné úrovni, jako je svoboda vyznání a další obecně uznávané kategorie.

Před několika lety Rada pro lidská práva souhlasila s tím, že bude financovat zprávu o násilí založeném na SOGI.

Každý si uvědomoval, že to je jenom začátek. Tato nová globální nátlaková skupina LGBT je vyvrcholením tohoto úsilí. Vlastně ne, vyvrcholením bude pronásledování zemí, skupin a jednotlivců, kteří by se postavili proti této levicové sexuální agendě.

Foto: Flickr, Bob Jagendorf (CC BY-NC 2.0)

Jsme dnes svědky velkého vítězství radikálů LGBT a podle toho budou vypadat následující kroky. Nový mocný orgán LGBT půjde po lidech držících se svých tradic. Půjde po Afričanech. Půjde po katolících. Půjde po Vatikánu.

Nehorázná obvinění a nátlak

Během rozpravy – s poukazem na to, co *New York Times* před několika lety zlomyslně napsaly o Vatikánu, Samantha Powerová, americká velvyslankyně

při OSN, obvinila Afričany z toho, že se ochotně připojují k masakru homosexuálů v Orlandu a ke shazování homosexuálů ze střeš, jak to činí zločinci z ISIS. Je to opovrženímhodné a Powerová by se měla stydět, že klesla tak nízkou, ale ona se rozhodně nestydí. Konečné hlasování o odkladu zřízení nového úřadu skončilo v poměru hlasů 84 ku 77 s tím, že se zřejmě 31 členů zdrželo hlasování. Spojené státy a Evropská unie tento návrh všemožně prosazovaly. Vykonyvaly nátlak přímo na ministerstva zahraničních věcí na celém světě. Pravděpodobně také vyhrožovaly. A přes to všechno dokázaly zvítězit jen o sedm hlasů.

Velmi nepřijemnou zprávou je, že draví a extrémně radikální Evropané nedovolí svým členským státům hlasovat podle svědomí, to znamená hlasovat tak, jak by samy chtěly, ale trvají na tom, že nesmí být porušen konsensus EU ve prospěch nového úřadu. Konsensus je vždy to, co prosazuje Francie, Německo a Velká Británie. Konzervativnější země jako Maďarsko, Polsko a Chorvatsko by možná jednaly správně, ale nikdy neporuší konsensus EU. Místo toho vydaly silná prohlášení. No, to je toho... Je to od nich opravdu velmi statečné. A co katolická Malta? Malta prostě zákonem zakázala psychologům léčit osoby, které mají nechtěné homosexuální touhy. Malta se jeví jako ztracená.

Řím to mohl zastavit

Moje mínění, které bych zde rád tlumočil, je, že Řím to mohl zastavit. Mám tím na mysli vatikánský státní sekretariát. Neříkám, že Vatikán podporoval zřízení tohoto nového úřadu. To nedělal. Ani neukazují prstem na delegaci Apoštolského stolce v New Yorku a v Ženevě. Samy

návrh zlikvidovat nemohly, rozhodně ne návrh, který má plnou podporu byrokracie OSN, EU a USA. Vatikánské delegace v New Yorku a v Ženevě odvedly skvělou práci, ale jsou početně malé a byly jednoduše převálcovány vysokým počtem na druhé straně.

Zapotřebí by bývalo bylo plné zapojení vatikánského státního sekretariátu s ochotou působit v hlavních městech členských států, vyslat diplomatické depeše, telefonovat ministrům zahraničních věcí. Mám opravdu za to, že právě Řím mohl zrušit konsensus EU. Přinejmenším mohl získat na správnou stranu některé z těch, kdo se zdrželi hlasování. Vždyť šlo o to, přesvědčit čtyři hlasující, aby změnilí názor.

Viděl jsem, co se může stát, když se Řím začne intenzivně angažovat. Je na to radost pohledět. Ministři zahraničí mění názor. Spojenci jsou posílení a povzbuzeni. Řadu let, kdy jsem se svým týmem vykonával tuto práci v OSN, jsem viděl schopnost Vatikánu zajistit, aby se v OSN začaly dít skvělé věci. Papež František o tomto problému ví. Výstižně o něm mluví. Říká tomu „ideologický kolonialismus“, a má naprostou pravdu. Roky

slyší, jak synoda afrických biskupů volá po úlevě od loupeživých západních nevládních organizací a vlád snažících se jejich zemím vnutit protirodinné programy. Veřejné vystoupení proti tomuto no-

Vzpomínáte si, jak před několika lety orgán monitorující úmluvu OSN nařídil Církvi změnit její dávné učení o homosexualitě a dalších aspektech lidské sexuality? O to tu pravděpodobně půjde – a ve velkém rozsahu.

vému nátlakovému úřadu OSN ve věcech LGBT by bylo dokonalým vyjádřením papežova odmítavého stanoviska vůči ideologickému kolonialismu.

Nevyvážené priority

Jsmo dnes svědky velkého vítězství radikálů LGBT a podle toho budou vy-

padat následující kroky. Nový mocný orgán LGBT půjde po lidech držících se svých tradic. Půjde po Afričanech. Půjde po katolících. Půjde po Vatikánu. Vzpomínáte si, jak před několika lety orgán monitorující úmluvu OSN nařídil Církvi změnit její dávné učení o homosexualitě a dalších aspektech lidské sexuality? O to tu pravděpodobně půjde – a ve velkém rozsahu.

Kdykoli to mohlo být zastaveno, dokud nedošlo k tragickému schválení na Valné hromadě ve vánočním týdnu. Neobviňuji papeže Františka. Nemůže dělat všechno a může udělat jen to, co je mu předloženo. A v Římě jsou lidé, jejichž priority jsou prostě nevyvážené, protože mnohem větší hrozbu pro duše představuje program LGBT než globální oteplování.

Austin Ruse

<http://www.crisismagazine.com>

*Přeložil Pavel Štíčka
(Mezitimulky redakce)*

*Austin Ruse, prezident
C-FAM (Centra pro rodinu
a lidská práva)*

OVlivňuje AMERICKÁ POLITIKA DĚNÍ V CÍRKVI?

Katolické konzervativní kruhy v USA s odvoláním na *WikiLeaks* šíří informaci, podle níž se americká politická levice snažila ovlivnit odstoupení papeže Benedikta a volbu papeže Františka. Skupina takto orientovaných laiků se obrací na prezidenta Trumpa otevřeným dopisem, kde žádá o vyjasnění této věci, jež by představovala mimořádný politický zásah do nezávislosti Církve. Korespondence se odvolává na mailly mezi členy štábu Clintonové (Podesta, Halpin, Palmieriová) z roku 2011, resp. 2012: podle nich Clintonová označuje Církev za „středověkou diktaturu“ a v analogii ke změnám na Středním východě navr-

huje podpořit vnitřní revoluci v Církvi – „katolické jaro“).

Dopis laiků klade prezidentu Trumpovi konkrétní otázky, které se týkají mj. sledování mailové korespondence účastníků posledního konkláve ze strany Národní bezpečnostní agentury USA (rozvědky), finančních operací v době odstoupení papeže Benedikta atp., rozhovorů mezi Podestou, Clintonovou a lidmi z Obamovy vlády, a další. Signatáři dopisu laiků vysvětlují, že nechtějí iniciovat církevní šetření, ale požadují informace o činnosti vlády, jejíž hlavou je teď Donald Trump.

Hillary Clintonová jako prezidentská kandidátka dala jasně najevo, že se Cír-

kev musí změnit a podrobit se diktátu sekulární společnosti. Z její korespondence vyplývá, že je v tom zcela zajedno s exprezidentem Obamou. Jejich taktikou je podpora levicových, disentních skupin, které se snaží komandovat farnosti a kongregace a zatahovat kněze do politické agendy.

V USA se odpor proti prezidentu Trumpovi mění na emoční útoky, podobně jako tomu bylo při prezidentské volbě u nás, takže volební preference narušují lidské vztahy i racionální diskusi.

*podle Kathnet a amerických zdrojů
zpracovala -mf-*

HISTORICKÝ KALENDÁŘ • BŘEZEN 2017

2. březen 1282

Zemřela sv. Anežka Česká, dcera krále Přemysla Otakara I., zakladatelka kláštera klarisek na Starém Městě pražském a Řádu křížovníků s červenou hvězdou. Za svatou ji prohlásil papež Jan Pavel II. 12. listopadu 1989.

2. březen 1947

Zemřel ThDr. Leopold Prečan, katolický kněz a teolog, biskup. 10. listopadu 1923 se stal 11. sídelním olomouckým arcibiskupem a metropolitou moravským. Měl velké zásluhy o rozvoj Velehradu.

3. březen 1912

Narozen ThC. Vít Tajovský, katolický kněz, premonstrát, náboženský publicista. V lednu 1948 jmenován opatem kláštera v Želivě. Za komunistické totality vězněn v letech 1950 až 1960. Od r. 1990 znovu opatem obnovené premonstrátské kanonie v Želivě. V říjnu 1996 obdržel Řád TGM.

4. březen 932

Přenesení tělesných ostatků knížete-mučedníka Václava ze Staré Boleslavi do chrámu sv. Víta na Pražském hradě.

15. březen 1562

Jezuitská akademie v pražském Klementinu obdržela základní právo Vysokého učení udělovat akademické tituly a hodnosti.

15. březen 1972

Zemřel ThDr. Antonín Mandl, katolický kněz a teolog, filozof a spisovatel. V březnu 1948 ho pražský arcibiskup ThDr. Josef Beran pověřil řízením Katolické akce v pražské arcidiecézi. V letech 1968 až 1971 vypomáhal u sv. Václava v Praze-Proseku.

21. březen 2002

V Novém Dvoře na Karlovsku slavnostně položil základní kámen ke stavbě nového kláštera trapistů v ČR francouzský opat Patrick Olive za účasti plzeňského biskupa Františka Radkovského.

21. březen 2007

Zemřel Jan Lang, katolický kněz, jezuita. Od r. 1949 pracoval v zahraničí pro krajany, zvláště uprchlíky v Londýně. Připravoval české náboženské promluvy v rádiu BBC. V r. 1964 spolupracoval na založení náboženského, kulturního a sociálního střediska „Velehrad“ v Londýně.

25. březen 1297

Narozen Arnošt z Pardubic, katolický kněz, arcibiskup. 14. ledna 1343 zvolen pražským biskupem a 30. dubna 1344 jmenován prvním pražským arcibiskupem. 2. září 1347 korunoval krále Karla IV. českým králem. V r. 1348 po založení pražské univerzity se stal jejím kancléřem. Položil základní kámen k novému chrámu sv. Víta na Pražském hradě.

25. březen 1987

Papež Jan Pavel II. vydal encykliku „Redemptoris Mater“ – o blahoslavené Panně Marii v životě putující Církve.

26. březen 1902

Narozen ThDr. Josef Hlouch, katolický kněz a biskup, spisovatel. Profesor pastorální teologie na CMTF v Olomouci. 25. června 1947 ho papež Pius XII. jmenoval sídelním biskupem českobudějovické diecéze. V době svého episkopátu opravil katedrální chrám sv. Mikuláše podle nových liturgických předpisů.

26. březen 1967

Papež Pavel VI. vydal encykliku „Populorum progressio“ – o rozvoji národů a o tématech a problémech v té době.

27. březen 1357

Slavnostní posvěcení hradu Karlštejna pražským arcibiskupem Arnoštem z Pardubic, za přítomnosti českého krále a císaře Karla IV. V ten den vydal Karel IV. základní listinu, kterou ustanovil kolegiální kapitulou karlštejnskou.

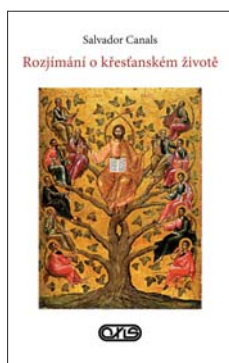
29. březen 1372

Pražský arcibiskup Jan Očko z Vlašimi slavnostně posvětil chrám Panny Marie a sv. Jeronýma u kláštera slovanských benediktinů v Praze Na Slovanech (Emauzy).

Arnošt Kelnar

Z nabídky nakladatelství AXIS

Axis – spolek pro dobrou literaturu. Internetové knihkupectví: <http://www.knihyaxis.cz>
Najdete nás také na facebooku: <https://www.facebook.com/knihyaxis>

Salvador Canals: Rozjímání o křesťanském životě

Knihla nabízí úvahy o mnoha aspektech duchovního života z pohledu všeobecného povolání ke svatosti hlášeného svatým Josemariou Escrivá a potvrzeného Druhým vatikánským koncilem. Je skvělou pomůckou pro ty, kdo chtějí posílit svou víru a mít láskyplnější vztah s Pánem. Brož., 160 str., 180 Kč

James B. Stenson: Jak se připravit na pubertáky?

Jak se jako rodič připravit na dospívání vlastních dětí? Knihou plnou odpovědí na otázky spojené s pubertou. Tato příručka je užitečným pomocníkem pro rodiče v tomto životním období jejich dětí. James B. Stenson, pedagog s dvacetiletou praxí učitele, je častým přednášejícím a konzultantem na školách v Severní Americe, Spojeném Království, Irsku a Austrálii. Brož., 104 str., 99 Kč

Jak to vidí Fabrice Hadjadj

Věčná adolescence ideálního konzumenta

Opomíjení různosti životních období vede ke ztrátě různosti sociálních funkcí, které se dříve či později redukuje pouze na jedinou, a tou je konzum.

Relativismus je v posledku velmi relativní. Podle některých závisí pravda především na místě; podle jiných na době a podle dalších na účinnosti (říkají tomu pragmatismus); dnes podle mnohých závisí pravda na individu... Starověcí skeptikové rádi zacházeli ještě dál a relativizovali samotné individuum. Pyrrhón zdůrazňuje „neustálou proměnlivost našich duševních stavů“. „Zdraví, nemoc, spánek, bdění, radost, smutek, mládí, stáří, odvaha, strach, potřeba, bohatství, nenávisť, přátelství, teplo, zima, nádech, výdech... všechno se zdá jiné podle různosti rozpoložení, ve kterém jsme byli, když jsme to vnímali.“ Každá nálada má svoji pravdu. Individuum tedy není dostatečně nedělitelné, aby mohlo být posledním kritériem relativismu, a individualistický relativismus se tak jeví jako velice dogmatický pokus opominout vtělenou a pokořující relativnost, která patří k nestálosti našich soudů.

V Pyrrhónově seznamu se vyskytuje jedna rozhodující relativnost, kterou naše společnost obzvláště odmítá, totiž životní období. V předešlé citaci vystupuje „mládí a stáří“, ke kterým ihned přidáme „dětství“. Je jisté, že moje chuť, když mi bylo šest let, nejsou totožné s těmi, které mám nyní ve svých 45 letech. A myslím, že obzvláště perverzním týráním by bylo, kdyby mi někdo bez ustání vnucoval „ráje“ mého dětství. Od starověku po novověk se všeobecně rozlišuje sedm životních období (s výjimkou pobytu v děloze) a mohou být kladena do souvislosti s počtem planet, dnů v týdnu či darů Ducha Svatého: *infantia, pueritia, adulescentia, juvenus, gravitas, senectus, grandaevitas* – dětství, chlapecký a dívčí věk, dospívání, mládí, zralost, stáří, přestárlost. Různá věková období transformují kvantitu na kvalitu: kontinuita let se mění v diskontinuitu období. A tato období, jak připomíná velký historik Philippe Aries, „neodpo-

vidají pouze biologickým etapám, nýbrž i sociálním funkcím“.

Jsou léta hraček, školy, lásky a sportu, války a rytířství, vědy a studia, zbožnosti. Taková je moudrost knihy Kazatel: všechno má svůj čas. A také Shakespearovo „Jak se vám líbí“ (jednání 2, scéna 7): „Celý svět jest jeviště a všichni mužové i ženy pouze herci; vstupují a odcházejí zas, a jeden člověk hrává ve své době mnohé úlohy; a jejich dějstvy sedmý jest věk.“ Svět dělá světem nikoli „okruh“ či „skupina“ lidí, nýbrž různost a legitimita věkových rozmezí, kde má každý hrát svoji roli, ne-li komunikovat svůj svět v opozici i kompenzaci vůči těm ostatním. Je dostatečně zřejmé, že nyní se s touto legitimitou a růzností příliš nepočítá. Ze sedmi bývalých období jsme přešli ke třem, protože o stáří se mluví jako o třetím věku. Anebo jsme se – přesněji řečeno – ocitli v nejistotě co do jejich počtu, což překáží jakékoli symbolické či sociologické korespondenci.

Adolescence se nezadržitelně šíří a stává se exkluzivním vzorem. Někteří analytici poukazují dnes na mladickou. Je však třeba poznamenat, že mladickou a adolescentismus ve skutečnosti mládí i adolescenci popírají. Každé období následuje po tom předchozím a odkazuje na to příští. Adolescence, která netihne k dospělosti, a mládí, jehož těžištěm není zralost (na což odkazuje latinský termín *gravitas*, který označuje tíži či váhu zralého člověka), způsobují, že pak neexistuje ani mládí, ani adolescence, ale něco jiného, bezejmenného, a nastává úplný zmatek: děvčátko se obléká jako pin-up (modelka z obrázku), stařena jako lolita, chlapec se stává delegovaným správcem star-up firmy operující na burze... Takové je individuum technoekonomické teorie: postrádá věk.

Opomíjení různosti životních období vede ke ztrátě různosti sociálních funkcí, které se dříve či později redukuje pouze na jedinou, a tou je konzum. Mladí i staří se společně těší z hromadné dostupnosti zboží. V produktech, které si pořídí, mohou stále dohledávat chybějící roky. Jsou však motivováni stejnou pohnutkou. Mají stejný vztah ke světu, který už není světem, nýbrž klubem konzumentů. Proto postava adolescenta převažuje nad všemi ostatními. Adolescent je totiž ideální konzument. Neosvojil si ještě jednotvárnost zaměstnaneckého poměru a je natolik tvárný, aby byl přístupný každé inovaci. Jistě, nepobírá plat. Nelze v této nekonečné adolescenci nevidět ideu neomezeného růstu, a přirozeně souvisí s vidinou, že lze žít jenom z úroků. A to je veřejné tajemství tzv. transhumanismu a jeho podbízejícího se nadčlověka: být věčnými adolescenty, majícími dost peněz, kde je všechno redukováno na poslední videohru.

Fabrice Hadjadj

Z deníku *Avvenire* 15. ledna 2017

Přeložil P. Milan Glaser SJ

Radio Vaticana

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, I52 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 24 Kč, což za rok činí 576 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplať.

Letem světem

Těhotenství není genderově vyvážené! Zjistili to vědci z Britské zdravotnické asociace. Požadují nápravu stavu, a tak trvají na tom, aby se sousloví „těhotná žena“ změnilo na neutrální „těhotný člověk“. Nikdo tím nebude diskriminován! Jak to ale vyřeší ve chvíli, kdy se na svět vyklube nový přírůstek a všichni budou zvědaví, zda je to „holčička“ nebo „chlapeček“? To bude teprve oříšek!

K textu P. Stanislava Příbyla, jež najdete v tomto čísle, se hodí i následující poznámka jednoho našeho čtenáře: „... jedinou záchranou pro mne v té době byla Kristova stálá přítomnost ve svátosti oltářní – kostely byly otevřené. Sledujme situaci v kněžství po roce 1989: chce se dohnat a předejít, co nám snad v době nesvobody uniklo. Výsledek je jednoznačný. **Svatostánky jsou opuštěné, kostely zamknuté, výstav Nejsvětější svátosti se takřka nekoná. Kdo nás zažene zpět do sakristie a ke svatostánku? Naši představení? Vždyť na audienci spíš přijmou organizátory tříkrálové sbírky, poradatele „noci kostelů“ a zachránce polorozpadlých „kdysikostelů“, ale ne členky a členy farních „živých“ růženců ani adorátorky a adorátory eucharistických pobožností, o nichž ani nevědí, zda existují.** Ochromila by eucharistická zbožnost naše „aktivity“? Ty aktivity, které kdysi nazval jeden mnich „hereze činnosti“? (viz Chautard:

Duše veškerého apoštolátu). Zažene nás ke svatostánku nějaké nebezpečí?“

V polovině února publikoval Dominik kardinál Duka tato slova: „V souvislosti s volbami v USA vidíme v podstatě podobnou **neschopnost** jako v naší společnosti – **totiž přijmout volební výsledek nejen jako vítězství a možnost služby** na jedné straně, ale také je tu **umění při-**

Koláž: mimi

jmout prohru demokraticky a lidsky slušným způsobem. Mnohé protesty poražených ukazují roztržité zájmy, což někdy může vyvolávat dojem, že spíše jde o mentalitu „urvi co můžeš“, než o ohled na společné dobro celku. Současná evropská nostalgie po národních státech jen dokazuje tuto touhu po společném dobru, kdy hlas jednoho každého občana je stejně cenný a důležitý. **V případě prohry by se neměly navzájem urážet skupiny**

obyvatel, ani jednotlivci. Přijmeme-li mediální terminologii, pak tento „světový supervolební rok“ by mohl sloužit k vnitřní očištění politického života. A to nikoliv vymyšlením nových předpisů či zákonů, ale *metanoiou*, tedy proměnou. S tou neodmyslitelně souvisí přiznání, nakolik hédonistický a pragmatický profit je dnes vládnoucí ideologií, která potlačuje veškerou slušnost, lidskou solidaritu a soucítí.“

Zástupci církve v Krnově svolali na svátek svatého Valentýna rodiny na krnovské náměstí, aby se společně vyfotily. Fotku poslali ministryni práce a sociálních věcí Marksově Tominové se vzkazem: „**Aby rodina zůstala tak, jak je.**“ Reagovali tak na vládní koncepci rodinné politiky, která se ovšem směle může nazvat protirodinnou. Nebáli se nahlas říci, co jim nejvíce vadí: rodina je deformována požadavky genderové korektnosti na zcela jiný druh soužití. Hlavní roli už zde nemají otec, matka a děti. Dobře, že to říkají nahlas!

V čase nadcházející postní doby je dobré obcerstvit si mnoho věcí, jež by měly zaplnit naše srdce. Třeba i tuto, kterou zmiňuje F. Sheen v knize *Sedmero hlavních hříchů*: „**Kromě výkupné lásky našeho Pána zklame všechno.** Můžeš získávat mnoho věcí, ale pokud tvá duše nebude naplněna láskou k tomu, který za tebe zemřel na kříži, budeš chudák.“

-zd-

26. 2.	Ne	8. neděle v mezidobí Iz 49,14–15, Žl 62, I Kor 4,1–5, Mt 6,24–34
27. 2.	Po	sv. Gabriel od Bolestné Panny Marie, řeholník CP Sir 17,20–28, Žl 32, Mk 10,17–27
28. 2.	Út	sv. Roman, opat Sir 35,1–15, Žl 50, Mk 10,28–31
1. 3.	St	Popeleční středa (<i>Den přísného postu</i>) Jl 2,12–18, Žl 51, 2 Kor 5,20 – 6,2, Mt 6,1–6.16–18
2. 3.	Čt	sv. Simplicius, papež Dt 30,15–20, Žl 1, Lk 9,22–25
3. 3.	Pá	sv. Kunhuta, císařovna a řeholnice OSB Iz 58,1–9a, Žl 51, Mt 9,14–15
4. 3.	So	sv. Kazimír Iz 58,9b–14, Žl 86, Lk 5,27–32

5. 3.	Ne	1. neděle postní Gn 2,7–9; 3,1–7, Žl 51, Řím 5,12–19, Mt 4,1–11
6. 3.	Po	bl. Friedrich (Bedřich, Miroslav) Lv 19,1–2.11–18, Žl 19, Mt 25,31–46
7. 3.	Út	sv. Perpetua a Felicita, mučednice Iz 55,10–11, Žl 34, Mt 6,7–15
8. 3.	St	sv. Jan z Boha, řeholník Jon 3,1–10, Žl 51, Lk 11,29–32
9. 3.	Čt	sv. Františka Římská, řeholnice Est 14,17n.p-raa-bb-gg-hh, Žl 138, Mt 7,7–12
10. 3.	Pá	sv. Jan Ogilvie, kněz a mučedník Ez 18,21–28, Žl 130, Mt 5,20–26
11. 3.	So	sv. Eulogius z Kordoby, mučedník Dt 26,16–19, Žl 119, Mt 5,43–48

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník, vydává Res Claritatis. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@rcmonitor.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Redakční rada: Mgr. Roman Cardal, Ph.D., fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Ing. Josef Mudra, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.